

250,- Ft

¡Oh, Príncipe de este mundo cacofónico,
si alardeando nos escupimos a la cara,
frente a Dios no hables de nosotros,
tan sólo implora por nosotros, Che Guevara!

Ó, hercege e kakofón világnak,
ha hangozve fekszünk bele a nyálba,
az Istennél ne beszélj rólunk, inkább
csak könyörögj értünk, Che Guevara!

MIHÁLY LADÁNYI

*Música para
guitarra*

Zene gitáron

Z-füzetek/133

MIHÁLY LADÁNYI

***Música para guitarra
Zene gitáron***

BUDAPEST

Z-füzetek/133

**El libro se realizó con la ayuda de la
Asociación de Amistad Húngaro-Cubana**

**Redactor de la serie
ANDRÁS SIMOR**

**Tipografía
ISTVÁN DOMJÁN**

**El texto del húngaro original lo tradujo a prosa castellana
ILONA GOGH**

Versión

YOLANDA ULLOA

© Mihály Ladányi

© Yolanda Ulloa

¡Oh, Príncipe de este mundo cacofónico,
si alardeando nos escupimos a la cara,
trente a Dios no hables de nosotros,
tan solo implora por nosotros, Che Guevara!

*

Ó, hercege e kakofón világnak,
ha hencegve fekszünk bele a nyálba,
az Istennél ne beszélj rólunk, inkább
csak könyörögj érettünk, Che Guevara!

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

„Nem mintha el akarnám cserélni
tollamat
a te pisztolyodért,
de a költő te vagy.”

(Miguel Barnet:

Che)

„No es que yo quiera darte
pluma por pistola
pero el poeta eres tú.”

(Miguel Barnet: Che)

(La obra)

(A mű)

S hogy senki ne legyen magára
hagyatva,
a kanári születésnapján kapott egy
macskát,
s akit mindedig nem őrzött senki
sem,
hát az őrt kapott természetesen.

Már csak ez volt bevégezetlen a

Y para no dejar a nadie solo y
abandonado
al canario en su cumpleaños
obsequiaron un gato,
y él que hasta ahora no fue cuidado
por nadie
por supuesto le tocó un guardián.

Sólo esto quedó inconcluso del
mundo,
ahora Dios lo observa con placer

világból,
s most az Isten kedvtelve nézegette,
aztán körültekerte szögesdróttal,
hogy holmi gonoszság kárt ne tehessen
benne.

(A túloldalon)

Az újságok megtelnek szavakkal,
mint esőben lucsokkal az út,
leszivárognak az ember
idegcsatornáiba,
s az ember száján ásítás bugyborékol.

Ebben az álmos órában mi mást
lehetne tenni:
az ember lába elindul,
átviszi gazdáját a téren
egy nemiszerv két oldalán gépiesen
mozogva.

A túloldalon lakik az ember szeretője,
keresztretjvényt fejt hasonfekve éppen,
és mikor unja,
házassághirdetések tetvei közt
vakarózik.

Valahol csecsemőkkel trágyázzák a
világot,
és felmetszik a sárga asszonyok hasát,
de itt
a fürdőszobában minden befejeződik.

(Ha egy kis szerencséje van)

Mikor az ember megszületik:
ajándékkal kap egy országot
aranyozott címerrel és királlyal,
és viszonylag hegyes-völgyes országot
kap jó esetben -

Mikor az ember megszületik:
ajándékkal kap egy várost

y más tarde lo rodeó con alambres
para resguardarlo de cualquier vileza.

(Al otro lado)

De palabras se cubren los periódicos
como bajo la lluvia los caminos se
enfangan,
se filtra por las redes nerviosas del
hombre
y por su boca borbotea el bostezo.

A esa hora del sueño qué más podría
ser:
el pie del hombre se pone en marcha
y por la plaza a su dueño lo atraviesa
en movimiento mecánico de ambos
lados de su sexo.

Allá en trente vive la amante del
hombre
está acostada boca abajo llenando
crucigramas
y cuando se aburre
entre pulgas de anuncios
matrimoniales se rasca.

En cierto lugar con recién nacidos se
abona el mundo
y rasgan las barrigas de las mujeres
amarillas,
pero aquí,
todo termina en el cuarto de baño.

(Si un poco de suerte lo acompaña)

Cuando el hombre nace:
recibe un país como regalo
con su rey y con dorado escudo
y respectivamente el país tendrá valles
y montañas
eso en el mejor de los casos.

díszkivilágítással és polgármesterrel,
és szép várost kap derék
polgármesterrel,
ha egy kis szerencséje van –

Mikor az ember megszületik:
ajándékkal kap egy utcát
a legeslegújabb történelmi névvel,
és ha jó napon született, akkor a
közlekedéshez közel kapja az utcát.

Mikor az ember megszületik:
ajándékkal kap egy lakószobát
tűzhellyel és kűszöbvel,
és ha egy kis szerencséje van,
akad egy ágy is benne,
amin majd nem unatkozik.

Mikor az ember megszületik:
ajándékkal kap egy fadobozt
egy névvel és két aranyozott
dátummal,
és ha egy kis szerencséje lesz,
ezek idővel
valamit majd jelentenek is.

(Magasabbról ragyogj)

Mennyire vártunk rád, Olajszagú,
hogy üvöltöztünk nevedtől részegen,
hogy emeltünk csenevész vállainkra,
éhes és álmos napokon hogy
cipeltünk!
Fagyban mezítláb mentünk eléd,
hőségben szomjan,
lábunk dagadt, tenyerünk fölrepedt,
maltert hordtunk, téglát raktunk alád,
magasabbról ragyogj...
Ne hagyd el sápadt, korán elfáradt
seregedet,
mozduljon értünk szíved, karod!

(Add fegyvered vállamra)

Cuando el hombre nace:
recibe una ciudad como regalo
con alumbrado especial y con alcalde
y la ciudad bonita con alcalde bueno
será si la suerte lo acompaña.

Cuando el hombre nace:
recibe una calle como obsequio
con el nombre histórico superúltimo
y si nació un día venturoso, entonces
recibirá una calle por donde va el
transporte.

Cuando el hombre nace:
recibe una habitación como un
obsequio
con cocina y umbral
y si la suerte lo acompaña
hasta encuentra una cama en la que no
se aburre.

Cuando el hombre nace:
recibe una caja de madera de regalo
con un nombre y dos fechas doradas
y si un poco de suerte lo acompaña
cuando pase el tiempo
alguién recordará esas fechas.

(Resplandece desde lo más alto)

¡Cuánto de esperamos a ti, Olor de
Olivo,
como gritamos delirantes tu nombre,
como te alzamos sobre nuestros
endebles hombros
en días de hambre y sueño, cómo te
llevamos a cuestras!
Fuimos a recibirte descalzos en las
nevadas
y en días de calor fuimos sedientos,
los pies hinchados y grietas en las
manos
cargamos morteros, juntamos ladrillos
debajo de ti,
resplandece desde lo más alto...

Mielőtt
a Jómód nevű gebines mulatóban
hűvös intellektuelként lenézném a
világot,
mielőtt kopott szeretőmet is
kicserélném ragyogó asszonyokra,
egy elfelejtett-ízű pillanatban,
mellédszegődve a csatakos utcán,
ahol lyukas cipőnkön
átfolyik a hideg lé,
mialatt elszívjuk utolsó cigarettánkat
is,
add fegyvered vállamra,
érezzem a heveder szorítását,
és énekeljünk valamit a
Forradalomról!

Azt, hogy kipirosítja a szegény
gyerekek arcát,
ledönti a harácsolok szobrait,
felborítja a pénzváltók asztalát
és önzésnélküli álmokat ad a szívnek –

Hadd szegődjek még melléd,
mielőtt
nem hiányoznál énnekem se többé!

(Alkohollal öntözött sivatag)

Mert ez az ötven-hatvan év nélküled
csupán a sejtek önvigasztalása.
A szerelem befejeződik az erekciónál
és átadja helyét
az elégedett hús unalmának.
Az asszonyok nem szülnek,
vagy ha szülnek:
a gyerekek
fegyőrt játszanak és útonállót,
míg belenőnek a galerik teenager-
kurvai és
tetovált nemiszervű vezérei közé.

Mert
a gondosan adminisztrált sebektől
nem csap ki a vér,
hisz nem térted keletkezett a seb,

Y no abandones a esta tropa que se
cansó antes de tiempo,
¡mueve por nosotros tu corazón, tus
brazos!

(Cuelga tu arma en mis hombros)

Antes
de que el privado cabaret llamado
Bienestar
como un intelectual solitario
desprecie al mundo
antes que a mi pobre amada
la cambie por damas de brillantes
en un minuto de sinsabor y olvido,
déjame acompañarte por la húmeda
calle
y sintamos en los zapatos rotos
el fluir de las aguas y el lodo frío
mientras tanto fumemos el último
cigarro,
¡y cuelga tu arma en mis hombros
y tenga el apretón de la cincha
y cantemos a la Revolución!

Que de color se llenen los rostros de
los niños pobres,
derribemos la estatua de los
saqueadores,
destruyamos la mesa de los banqueros
y que de sueños sin egoísmo se llene
el corazón –

¡Acompañarte quiero
antes de que
yo también olvide tu nombre!

(Desierto regado por el alcohol)

Porque sin ti estos cincuenta-sesenta
años

az összeszorított fogak arénájában
 nem csikorog a dühök biztatása,
 csak valami trombitaszólam
 bandukol árván, vagy a
 hisztérikus elektromosgitárok
 csörtetnek céltalanul
 az alkohollal öntözött sivatagban.

Mert érzelmeink dzsungelösvényét
 benövi nélkülöd
 a nyálas szeretet
 és a megadó alázat selyemfüve.
 Rothadó öklök lógnak a testeken,
 melyeket összemásztak a polgári
 illúziók tetvei,
 vagy zsebrevágott öklök, aprópénzért
 kotorászó ujjakkal,
 vagy órák örömei közt kullogó
 rabszolga öklök,
 melyek mint az elpuhult rendőrkytyák,
 már csak csaholni tudnak –

Mert a gyűrött ágyakon,
 a halál-utáni irgalom bűvöletében,
 az ajtók előtt,
 az örömök előtt,
 a hullaházak előtt
 csak összefogdosni lehet az életet,
 remegő és
 az örök haláltól maszatos kézzel.

(A hajnal előtti órák)

Jött egy férfi,
 aki így énekelt:

Mint a kísértetek,
 éjfélkor lopakodunk közéték.
 A hajnal előtti órák vaksötétek.

Csak a bakancsok surrognak éjszaka
 a hegyi fűben, csak a
 sötétbe-mormolt keserűség
 denevérei
 csattognak át a falvakon.

Tenyerünk ráizzadt a puskatusra,

son tan solo autocomplacencia de
 células.
 En la erección el amor se acaba
 y deja su lugar
 al tedio de la carne satisfecha.
 No paren las mujeres
 pero si dan a luz:
 los niños juegan a policías y ladrones
 hasta que pertenecen a los grupos
 gamberros
 de las adolescentes-putas y
 a los jefes con tatuajes en sus penes.

Porque
 de las heridas administradas con
 cuidados
 no salta la sangre
 pues la herida no surgió por ti
 ni en la arena de apretados dientes
 no rechina el estímulo de la furia
 únicamente algún sonido de trompeta
 se arrastra solitario, o
 las histéricas guitarras eléctricas sin
 tino galopan
 en el desierto regado por el alcohol.

Porque el amor empalagoso
 y la sedosa hierba de sumisión sufrida
 encubren sin ti el trillo de la jungla
 de nuestros sentimientos.
 Cuelgan de los cuerpos puños
 podridos
 que recorren las pulgas de las
 ilusiones burguesas
 o puños dentro de los bolsillos con
 dedos Pescadores de monedas
 o puños esclavos arrastrados entre
 horas de placer
 que como perros policías
 ya solo ladran –

Porque en las camas arrugadas
 en el éxtasis de misericordia post-
 morte
 frente a las puertas,
 frente a los placeres,
 frente a las funerarias
 solo manosear se puede a la vida
 con temblorosas manos y
 sucias por la eterna muerte.

mert szeretjük a puskát.
Jó puskánk - mondjuk neki -, a vért
szeresd,
ne a madarak fütyét, ne a szelet,
mint a költők és egyéb humanisták.

A humanizmus a könyvtáraké,
a polcok humanizmustól roskadoznak.
Szemünk éhségtől fekete kút,
megaláztak minket százféleképp,
most szeretjük a puskát.
Jó puskánk – mondjuk neki –, szeresd
a vért!

*(S látom, kiköpi a vért és a földet,
sáros arcából szeme kivilágít,
ismeretlen katona lesz maholnap,
síremlékét koszorúzzák a hízott
diplomaták, utcát és áruházat
neveznek róla,
– én öklét lesem,
s lehajtok érte,
sáros fegyverért.)*

Szorongatom a számban a neved,
mint a hínárt a vízbefulladás.
Fogam között viszem át a neved
az összehazudott szerelmeken.

Beszélni kellene rólad és elénekelni a
neved,
ahogy az elfogott katona énekel,
de minden stratégiai jel első szava
a neved,
így aztán nem szabad
kimondanom.

Óráim keserű konspirációiban, mikor
a gond a nyomorra is gyanakodva
les,
minden kimondott névben azt
figyelem,
mi maradt még nevedből
kimondatlanul.

Ha letépném magamról ezt a véres
inget,
melyet rám adott kötelességeivel a
világ,
mindenki látná bőrömrre tetovált
neved,

(Las horas antes de la aurora)

Llegó un hombre
que canto así:

Como los espíritus
en la medianoche nos mezclamos con
ustedes.
Las horas antes de la aurora son
oscuras.

Soló las botas suenan en la noche
entre las hierbas del monte, soló
se oye en la oscuridad el susurro de los
murciélagos

de la amargura
que con sus alas crujen sobrevolando
los poblados.

Nuestras manos se pegaron a la culata
del fusil porque lo amamos.
Buen fusil, - le decimos - jama la
sangre,
y no al trino de las aves, no al viento,
como los poetas y otros humanistas!

De bibliotecas es el humanismo,
y los estantes crujen con él.
Nuestros ojos por el hambre son pozos
negros,
que de mil formas nos humillaron,
ahora amamos el fusil.
Buen fusil, – le decimos – ¡jama la
sangre!

*(Y veo que escupe la sangre y la
tierra,
alumbran sus ojos de su cara
enfangada,
cualquier día se convertirá en
soldado desconocido,
obesos diplomáticos depositarán
ofrendas
de flores en su tumba, y la calle y
el almacén
llevarán su nombre,*

s attól kezdve minden egyszerű lenne.

De csak szorongatom fogam közt a neved,

s ahogy lövészárokból nézegeti apja

sohase-látott fia fényképeit,
úgy nézlek reménykedve.

(A legenda végén)

Az Isten is a nagy legenda végén keresztre küldte, ecettel itatta, ki annyit járt a sárban őmiatta, hogy segítsen döglődő teremtményén, míg az szorongva hajtogatja: én, én! és csak rabolni verődik csapatba, vagy ha ura bakavonatra rakja, s hetykén vigad saját keserűségén.

Ha akad még jó néha a világon, kis árulók mocskolják azt be gyorsan, aztán mint akik osztoztak e sorsban, fényben riszálnak, dicsőségre vágyón. Hát nem tudom, hogy érdemes-e látnom, ki az, akitől félnek még a gyávák. A hős testét szolid nyúvek zabálják, ha átgázolt szegény a vad halálon.

(Ajánlás)

Ó, hercege e kakofón világnak, ha hencegve fekszünk bele a nyálba, az Istennél ne beszélj rólunk, inkább csak könyörögj érettünk, Che Guevara!

*- yo sus puños acecho
y me inclino
por el fusil lleno de fango.)*

Aprieto con fuerza en mi boca tu nombre,

como el verdín el que se ahoga.

Entre mis dientes traspaso tu nombre

a través de mentidos amores.

Habría que hablar de ti y cantar tu nombre,

como canta el soldado a quien capturan,

pero tu nombre es la primera palabra de cada signo estratégico

así pues pronunciarlo está prohibido.

En las amargas conspiraciones de mis horas, cuando

la inquietud vigila recelosa la miseria

escucho en cada nombre pronunciado

lo que aún queda por decir del tuyo.

Si mi camisa ensangrentada desgarrara con la que de obligaciones me vistió el mundo

todos podrían ver sobre mi piel tu nombre,

entonces todo sería más sencillo.

Pero tu nombre sigue apretado en mis dientes

y como el padre que en la trinchera mira

las fotos del hijo que no vio nunca así te miro esperanzado.

(Al final de la leyenda)

También Dios al final de la gran leyenda

mando a crucificar y dio de beber
vinagre,
a quien tanto se enfangó por él
para beneficiar su creación moribunda
que repite sin cesar: ¡yo, yo!
y solo llega a la tropa para el atraco
o si el amo le sube al tren militar
y entonces con arrogancia baila su
amargura.

Si quedara algo bueno todavía en el
mundo
estos pequeños traidores pronto lo
ensucian
para después compartir ese mismo
destino
y esperar glorias, contoneándose bajo
las luces.
Pues no sé si valiera la pena, ver
a quien le temen los cobardes.
El cuerpo del héroe atraviesa la
violenta muerte
y por los comedidos gusanos es
devorado.

(Recordatorio)

¡Oh, Príncipe de este mundo
cacofónico,
si alardeando nos escupimos a la cara,
trente a Dios no hables de nosotros,
tan solo implora por nosotros, Che
Guevara!

Mihály Ladányi (1934-1986), gran poeta húngaro escribió su poemario *Música para guitarra* después de la muerte de Ernesto Che Guevara. Con este ciclo de poemas cerró su sexto libro titulado *Al lado opuesto*. El poemario *Música para guitarra* nació al mismo tiempo cuando Juan Gelman escribió su famoso poema *Conversaciones* o Roque Dalton su *Credo del Che*. Los poetas rebeldes de América Latina protestaron contra el oportunismo que llevó a la muerte al comandante Che Guevara, y lo mismo hizo el poeta húngaro en un ambiente donde al héroe lo condenaron como un hereje del marxismo. El dolor de Ladányi condena esta actitud horrorosa de la cual escribió el propio Che:

„Un diario de Budapest critica al Che Guevara, figura patética y, al parecer

irresponsable y saluda la actitud marxista del Partido Chileno que torna actitudes prácticas frente a la práctica. Como me gustaría llegar al poder, nada más que para desenmascarar cobardes y lacayos de toda ralea y refregarles en el hocico sus cochinadas."

Mihály Ladányi rindió el mayor homenaje poético, en Hungría, al guerrillero heróico, diciendo:

*¡Acompañarte quiero
antes de que
yo también olvide tu nombre!*

András Simor

Készült 300 példányban

**Ez a
247
példány**

**ISBN 978-963-88123-2-2
ISSN 1216-1861**

Felelős kiadó Simor András

Felelős szerkesztő Tabák András

**2009 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
